

The illustration is a layered, stylized landscape. At the top, a large yellow sun is partially visible. Below it, white, wavy lines represent clouds. The middle ground features rolling hills in shades of orange and red. On these hills, a yellow giraffe and a dark blue elephant are depicted. The title 'DOBRODRUH Z PANELÁKU' is written in large, bold, white capital letters across the center. Below it, 'KNIHA DRUHÁ' is in smaller white capital letters, and 'Lukáš Matějček' is in a smaller, orange font. The lower part of the image shows a dark silhouette of a person with a yellow backpack standing on a hill, looking out over a city with dark buildings and spires. The foreground has some white, wavy lines representing water or a path.

DOBRODRUH Z PANELÁKU

KNIHA DRUHÁ

Lukáš Matějček

● — pointa

Dobrodruh z paneláku

Kniha druhá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Lukáš Matějček
Dobrodruh z paneláku: Kniha druhá – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DOBRODRUH Z PANELÁKU

KNIHA DRUHÁ

Lukáš Matějček

Brácho, jsem moc rád, že tě mám.
Za ten nápad si tě pořídit budu našim do smrti děkovat.
Jsi má rodina, nejlepší přítel a hospodský parťák.
Tahle kniha je pro tebe.

P.S. Neboj, ten svatební proslov coby svědek dáš s přehledem.

předmluva

Milá čtenářko, vážený čtenáři,
dovolte mi, abych se s vámi krátce podělil o příběh vzniku této knihy. Zároveň vám chci nabídnout, abyste se na malou chvíli pokusili přenést do míst, kde píšu tato slova. Slova, která jsou předmluvou románu tvořeného v průběhu posledních pěti let.

Sedím v kavárně v centru hlavního města Slovinska, Lublaně. Venku je sychravo a zdá se, že vládu ročních období již naplno převzal podzim. Za okny vidím listí stromů zbarvené do několika odstínů oranžové a žluté. Na stole mi leží sklenka suchého červeného, mobil a krabička cigaret. Je jedna hodina odpoledne a kalendář hlásí, že za dva dny bude listopad.

Ať už jste žena, či muž, dovolím si vás rozdělit do dvou skupin. Tou první je ta, která četla prvního *Dobrodruha z paneláku* a pravděpodobně ji zajímá, jak se bude vyvíjet pokračování jeho příběhu. Druhá skupina se nejspíš právě vydala do vod neznámých a předchozí část dobrodruhova příběhu nezná.

Vězte, že jsem se snažil, aby nikdo nepřišel zkrátka. Příběh na sebe navazuje, což je logické, vždyť píšu o svém životě, který kdysi začal, nějak pokračuje a někam směřuje. Ovšem tak jak mi do něj vstupují a zase z něj vystupují různí lidé, kteří mě více či méně ovlivňují, mohou se také objevovat čtenáři, kteří přistupují do rozjetého motoráčku a jízdu si mohou užít stejně jako někdo, kdo nastoupil už na začátku. Co tím chci vlastně říct? Nic moc hlubokého. Jednoduše jen to, že je na vás, jak se zachováte. Každopádně budu moc rád, když nad mými řádky společně strávíme nějaký ten čas.

Ale na začátku jsem vám něco slíbil. A místo toho jsem spíš napsal předmluvu k předmluvě. Jak tedy vznikla tato kniha? A má vůbec smysl vám to tady krátce psát? Nechcete si o tom radši přečíst v knize samotné? Nasát celý příběh? Poprvé a naposledy rozhodnu za vás. Čtěte dál!

Závěrem svých slov z Lublaně chci napsat, že jsem opravdu vděčný, že jste právě teď se mnou. Děkuji vám a přeji příjemné chvíle strávené nad mou druhou knihou.

1. ČÁST

7. května 2017 - Osma - Česko

Šel koupit snídani. Byl do ní zakoukaný a tohle dělal vždy, když cítil něco podobného k příslušnici opačného pohlaví. Jako puberták byl schopen hodiny mrznout před vchodem do paneláku a čekat s kytkou v ruce, až se dotyčná bude vracet domů. Nebo se v okamžiku rozhodnout, sbalit si to nejnutnější, nasednout na vlak a jet vyvolenou překvapit na druhý konec republiky, jen aby jí řekl, že ji má rád, a dokázal jí, že mu na ní záleží a on je TEN, kterého by si měla vybrat za partnera.

Co byl v porovnání s mnohdy přehnanými projevy náklonnosti jeden nákup a příprava snídaně? To se přece od chlapa sluší. Překvapení v podobě snídaně do postele. A on to ještě nikdy dřív neudělal. Rozhodl se. Teď byl ten pravý čas na snídaňové „tenkrát poprvé“, a ona je ta pravá, která pozná kouzlo jeho romantického ducha. Miloval ji však? A kdyby ano, jak by to mohl se stoprocentní určitostí vědět? Bylo mu jednadvacet, na kontě měl stovky prostopovaných kilometrů a ani jeden vážný vztah. Aniž by si to tehdy uvědomoval, žil pro sen láskou prodchnuté rodiny mající kolem sebe pravé přátele, klid, mír a pohodu. Přál si na planině vysadit košatý strom s pevnými kořeny a kolem něj hustý neproniknutelný les. Z ničeho vytvořit

něco, kde bude mít každý své místo a nebude strádat. Místo, kde se budou on a jeho blízcí cítit v bezpečí a budou mít všeho dostatek.

S přitroublým úsměvem odemkl vchodové dveře paneláku kdy-si kanárkově žluté barvy a vyjel do desátého patra. Těšil se, až ji uvidí zavrtanou v peřinách, zatímco on se vydá do kuchyně rodičů a vytáhne sváteční talíře, které se používají jen jednou v roce u štědrovečerní tabule. Miloval ji tedy? Nebo si to vše jen vysnil s naivitou sobě vlastní?

Šla rychle. Věděla, že si musí pospíšet, aby se vyhnula nepříjemnému setkání. Pro jistotu to vzala oklikou kolem hlavní silnice. Tam si byla jistá, že jej nepotká, a bude tak ušetřena vysvětlování. To je to, čeho chtěla být uchráněna. Byla si jistá, že jí to nikdy neodpustí. To ráno se musela rozhodnout rychle. Naházela do tašky vše, co po bytě našla a co tam nepatřilo. A patřila tam ona? To nevěděla. Nicméně s taškou v ruce za sebou zabouchla dveře a odešla. Stejně jako se koryta řek vrací tam, kam patří, i ona se potřebovala vrátit. Záplavy plné ztrát se tak daly přirozeně očekávat a on byl tím, kdo ji chtěl nasměrovat do koryta své reality a představ. Ona však byla divoká. Nespoutaný živel, který se jen těžko zkrotí. Proč jen to koryto nevyhloubil víc?

Stalo se mu to znova. Hlavou se mu honila otřepaná fráze, kterou si kluci v mladém věku vysvětlují své nezdary v lásce. Jsi moc hodný.

Souhlasil. Naštěstí dokázal sám sobě oponovat. Ty prostě takový jsi. Ty se k nim přece nechceš chovat jako hajzl. Nechceš je podvádět, být na ně nepříjemný, nebo je snad dokonce bít. A už vůbec to nechceš dělat jen jako součást zvrácené taktiky, co některým v tvém věku funguje, a tak si mohou říkat, že s někým jsou. Chceš to být ty. Chceš dělat přehnaná gesta, dokazovat jim svou oddanost a žít jimi. A ony pak zdrhnou. Bude to tak vždycky?

Tehdy jich ještě nepotkal tolik, aby pochopil, jak se ta věc vlastně má. Jaký je recept, kterým vytvoří klíč. Něco mu však říkalo, že jednou tím klíčem otočí, zámek poskočí, on otevře, vezme rýč, naloží jej na kolečko spolu se sazenicemi a začne na plané louce sázet.

Poté si povzdechl nad rok starou vzpomínkou, kdy utíkal přes šest časových pásem do země rákosu, rýže a vlhkosti. Ještě si vzpomínal na pocity, které jej doprovázely několik dní cesty socialistickou zemí, kdy si vyčítal, že jí ten řetízek při loučení na svinovském nádraží dával. Ráchel poznal až pár měsíců nato, nicméně ta situace měla určité známky podobnosti. Zase ta gesta, volný průchod citům, srdce na dlani. Definoval to jako začarovaný kruh. Had požírající své vlastní tělo. Čekal. Čekal, až s časem přijde něco, co ten kruh rozsekne. Něco, po čem had vyzvrátí své poslední sousto a změní se mu apetit. Někdo. Jednou.

Nepotkala ho a ani z dálky jej nezahlédla. Nejspíš proto, že právě to chtěla. Dívala se před sebe, až po deseti minutách došla ke čtyřpatrové řadovce se třemi vchody v části starých Mariánských Hor. Aniž by věděla, že Mariánské Hory v minulosti nesly název Čertova Lhota, cítila se, jako že se musí propadnout až hluboko k jádru Země. Nezkoušená životem byla přesvědčena, že musí veškerou způsobenou bolest nést na svých bedrech. Po letech na to bude vzpomínat jako na sladké a naivní mládí, kdy je každému odpuštěna jeho nevědomost. Teď však s třesoucíma se rukama odemkla červeným klíčem

vchodové dveře, vystoupala několik schodů a zeleným klíčem pootočila v zámku přízemního bytu na pravé straně úzké chodby.

Vyzula si boty, ale neuklidila je do botníku, hodila cestovní tašku na parketovou podlahu pokoje po levé straně předsíně a zamířila do kuchyně. Ze skříňky kuchyňské linky sundala skleněnou zavařovačku, lžičkou dvakrát nabrala čaj původem z Indie a obsah vsypala do hlubokého hrnku. Darjeeling. Z kohoutku nechala odtéct studenou vodu, zatímco svírala v pravici varnou konvici. Levou ruku lehce držela pod čím dál studenějším proudem vody a pohled se jí stočil na ruku v ruce kráčející pár pod oknem v ulici Mojžírovců. S hlubokým nádechem a protočením očí lehce potřásla hlavou, naplnila varnou konvici a položila ji na elektrický podstavec.

Byt zel prázdnotou a bylo v něm nezvyklé ticho. Jindy se musela zavírat v pokoji, aby neslyšela, jak její matka napomíná otce. Chudák. Teď byli na degustaci vína na jižní Moravě, a ona tak byla ušetřena křížového výsledku.

Zatímco se voda v konvici postupně blížila k bodu varu, šla se Ráchel zklidnit do svého pokoje. Pohozenou cestovní tašku přesunula ke skříni a postavila se ke gramofonu. Když před pár lety dostala ten báječný nápad přehrávat si hudbu tímto retro způsobem, doufala, že to bude se vším všudy. Prolezla snad všechny ostravské bazary, aby našla kousek, který by byl alespoň dvakrát starší než ona. Marně. Její snahy si však všiml otec, a když už byla smířená s tím, že se přizpůsobí trendu doby a podlehne streamovacím platformám, přišel jednoho dne domů s kompromisem. Nový, leč retro vypadající gramofon si postavila na oprýskanou komodu a vedle něj opřela desky, které si v prvotním zápalu nakoupila v antikvariátech. Několik počínů jazzu, Beatles, Arctic Monkeys či Lana Del Rey, kterou si jako jedinou koupila v Bontonlandu v Nové Karolině, Ostraváky přezdívané Fukušima.

Ukazováčkem vysunula ošuntělý papírový obal s černobílým přebalem mladíků s patkami. Elpíčko *With The Beatles* z roku 1963.

Naklonila jej otvorem k zemi a černou desku, která se okamžitě vysunula, položila tam, kde se mohla projevit. Hrot přenosky se dotkl povrchu a místností se rozezněla hudba, která se zdála čerstvá a svěží i po tolika letech. Nesmrtelnost.

Většinou to fungovalo. Časem si dokázala namíchat ideální lektvar na většinu svých nálad. Bylo jich několik, jen některé se objevovaly až příliš často. Vlastnila vzácný cit ke zhodnocení svého vnitřního rozpoložení. Když ho dokázala definovat, stačilo zvolit skladbu, nebo alespoň interpreta. Pak se dostavily účinky léku. Bleskově. Do několika vteřin. Jak to však bývá, ani ten nejsilnější dryák nemusí být stoprocentní. Smutek, sebepohrdání a *Devil In Her Heart*.

Zalila si čaj a vrátila se zpátky do pokoje. Svírajíc obouřuč teplý hrnek zírala na stojan s nataženým malířským plátnem. Co kdyby to vše, co jí způsobovalo bolest, dostala štětcem a paletou barev ven? Pomohlo by jí to? Ne, zavrhlá okamžitě onu myšlenku a v duchu proklela Beatles. Proč najednou tak křičí? Mají jí pomoci, ne ji ještě víc rozčítit. Vzápětí seděla v tureckém sedu na své paletové posteli, kolem které byly natažené malinkaté žárovky, jež v noci romanticky svítily. Přenoska se už opět vznášela ve vzduchu a prostoru vládlo ticho.

Z cestovní tašky si vytáhla notebook a zalezla si zpátky do postele. Opřela se o stěnu, přes sebe si natáhla velkou francouzskou peřinu, kterou si vysnila ještě v prváku, a vyklopila monitor. Najela na Facebook a stáhla přílohu z chatu. Poslal jí to ještě ve vlaku, když přijížděli z Prahy. Za ten půlrok, co se znali, spolu přečetli stovky slov jeho dobrodružství a ona chtěla víc. Vždycky to tak bylo. Byla hladová.

Dokument s názvem „Deník – Stopem po JV Asii“ se jí do pár vteřin otevřel. Sklouzla tělem níž a levou rukou si podala blízký polštář, kterým si podepřela hlavu. Teď to bylo dokonalé. „Co o tobě ještě nevím, Lukáši?“ řekla a zaostřila na první slova.

Vyjel jsem eskalátorem k východu z metra a cpal si do pusy poslední nožičku studeného páрку. Když vtom jsem se leknutím málem udusil. Na levé rameno mi přistála svalnatá ruka a pevně mě stiskla. Vyděšeně jsem se otočil, i když jízdenku jsem si výjimečně koupil. Zaregistroval jsem zadýchaného mladíka, který hned spustil: „Teď jsem za tebou vyběhl v protisměru schody...“ Tak jsem mu skočil do řeči a zeptal se ho, cože jsem to dole zapomněl. On nato vzápětí: „Ne, ne, já jsem Kuba. Včera jsem viděl na Facebooku, že odlétáš, tak jsem ti chtěl popřát šťastnou cestu, když jsem tě teď náhodou zahlédl!“

Tohle mě opravdu nepřestává fascinovat. V Ostravě dostávám zadarmo donuty a v Praze kvůli mně běhají svalnatí kluci po eskalátorech v protisměru. Co se asi bude dít, jestli ten Vietnam fakt přeždu a vrátím se?

Hodina do odletu z Prahy.

Na radu kamaráda cestovatele jsem měl jít na odbavení zavazadel mezi posledními, abych si mohl říct o speciální sedadlo u nouzového východu, kde se dají natáhnout nohy, protože je tam vynechaná celá protější řada sedadel.

U odbavení byla stále fronta, tak jsem si řekl, že si zatím zajdu aspoň na záchod, trochu nabiju mobil a sem se přesunu až pak.

Když jsem přišel ze záchodu, ještě jsem tak deset minut v klidu brouzdal internetem na mobilu. Pak jsem zvedl hlavu a se zděšením zjistil, že check-in už skončil a lidé mohou nastupovat na palubu letadla. Já však nebyl ani odbavený, krosnu jsem měl stále u sebe a do očí se mi začaly drát slzy. Začal jsem běhat jak splašená koza, ale od každého se mi dostalo jen smutné odpovědi, že teď už mě odbavit nelze a že už dnes neodletím. Tomu jsem nedokázal uvěřit

a začal jsem znova běhat. Naštěstí se do zavřené kanceláře Turkish Airlines vrátil člověk pro svačinu a já mu s pláčem sdělil svůj mega průser. Řekl, ať projdu se všemi věcmi, že to nějak do toho podpalubí dostanou.

Vzdálenost, která se má ke „gejtu“ jít deset minut, jsem uběhl za minutu a tam mě čekalo: „Ááá, pan Matějček, vidíte? No tak už se vydýchejte, uklidněte se, my tady o vás již všichni víme. Vydejte si vše kovové z kapes, prosím...“

Inu, já to prostě nemůžu mít nikdy úplně v klidu...

Všimla si, že se od srdce zasmála. Tohle na něm měla ráda. Tu naivitou a bezprostřednost. Vzpomněla si, jak jí říkal, že měl před tou cestou strach, zda se mu budou pořád dít nějaké bláznivé věci. Že ty jeho průsery přece někdy musí skončit a on už bude životem a výpravami proplouvat tak nějak bez problému. Že to už přestane být zajímavé a on nebude mít pro koho psát. Byla si však jistá, že jakmile si tehdy sedl do letadla, tyhle svoje úvahy proklínal. Tehdy si určitě přál, aby to vše šlo tou nejnudnější a nejnormálnější cestou.

28 června 2016 - 2. den - Hanoj - Vietnam

Let z Prahy do Istanbulu proběhl bez problémů, ale kdybych letěl o den později, mohlo to dopadnout úplně jinak.

Letadlo, které se mnou letělo do Istanbulu, přistálo na místním letišti asi dvě hodiny před půlnocí a o den později se tam přibližně

v tom samém čase udál atentát připisovaný teroristické organizaci IS, při kterém zemřelo nejméně padesát lidí a asi sto dalších bylo zraněno.

V letadle do Hanoje jsem strávil asi dvanáct hodin, a to i s mezi-
přistáním v Ho Či Minově Městě kvůli dočerpání palivové nádrže.

Díky tomu, že jsem neletěl poprvé, jsem věděl, že se musím z le-
tadla dostat co nejdřív, abych byl ve frontě na udělení víz mezi
prvními. Tak se taky stalo a po hodině na hanojském letišti jsem si
mohl směnit pár desítek dolarů a vymyslet, jak se dostat do centra
města, kde jsem si hodlal najít nějaké levné ubytování.

19. června 2016 - 3 den - Hanoj - Vietnam

Ráno moudřejší večera – opravdu to platí.

Dávám si snídani a při pohledu na přeplněnou ulici pod sebou
se snažím zrekapitulovat čerstvé zážitky. Vynechám reakci na to,
že jsem se právě dozvěděl, že jsem byl na letišti v Istanbulu přesně
den před atentátem, při kterém zemřelo padesát lidí. Bral jsem to
jako fakt a pravděpodobnost, že bych toho mohl být součástí, byla
mizivá. Zamrazilo mě, napsal jsem domů, že jsem v pořádku, a už
jsem si četl další status na facebookové zdi.

Budu psát o tom, jak jsem se včera v noci stal málem obětí „taxi
mafie“.

Hned poté, co jsem si vyměnil aspoň něco málo místní měny a do-
stal se ven z příjemně klimatizované hanojské příletové haly, jsem
byl do minuty doslova ulepený potem díky fakt vysoké vlhkosti
vzduchu. A do dvou minut u mě byl taxikář. Automaticky jsem ho
odmítl. Prostě jen ze zvyku.

Za pět minut se na mě znovu nalepil, že má pro mě skvělou nabídku. Stál jsem zrovna vedle slečny z Brazílie a on na nás, že za devět dolarů mě i slečnu odveze taxíkem přímo do centra Hanoje až k hostelu, který si řekneme. Hostel jsem vybraný neměl, ale budiž, po chvíli jsme si plácli. A pak to z něj začalo postupně vylézat.

„Poveze vás můj kamarád, já řídím jen autobus,“ a poklepal na kapotu malého minibusu. A pokračoval: „Kamarád má auto a bude tu do dvou minut. Na naplnění mého busu byste čekali tak dvě hodiny.“

Kamarád přijel a začal nám tahat věci do kufru – základní cestovatelská chyba. Podlehl jsem. Druhá chyba – nasedl jsem.

Projeli jsme závorou a vyjeli z letiště. Taxikář zpomalil a naklonil se k nám. Podal nám lístek, na kterém byla napsána částka letištního poplatku, který on zaplatil, a tímto gestem nám jen oznámil, že mu to ve výsledku zaplatíme. Bylo to dohromady asi dvacet pět dolarů a já začínal rudnout vztekem.

„Šmejd!“ nadával jsem mu v duchu.

Začala klasická slovní přestřelka o tom, že takto naše dohoda nevypadala a že mu dám jen těch devět, na kterých jsme byli domluveni. On na to, že tyhle poplatky jsou všude ve světě a že mu to stejně zaplatím. Naivka.

Tak jsem ho začal přemlouvat, aby se vrátil na letiště, aby zastavil, nebo že prostě zavolám policii. Nic z toho nepomohlo a taky se nestalo. Ale nejspíš jsem ho tím naštvál, protože během řízení byl častěji otočený na mě dozadu, než aby se díval před sebe na cestu.

Po deseti minutách jízdy by se jeho slovník dal shrnout takto: „Fuck you! Fuck your family! Fuck you, I bombed you.“ Těm prvním slovům nejspíš každý rozumí a tím posledním mi chtěl říci, že mě vybombí – jednoduše že mě zbije, a zároveň to ukazoval svou nataženou ručkou a sepnutou pěstí namířenou na mě.

Slečna začala plakat – možná se o mě bála. Nebo se možná bála o něho, protože já se mu začal smát a sám jsem se své reakci divil.

Jeho to nejspíš vykolejilo a přešel z angličtiny do vietnamštiny, a pak zmlkl úplně.

Ve výsledku řekl slečně, že ji odveze zadarmo, a mě vyhodil u prvního hotelu v centru. Uplakaná slečna mě nakonec neposlechla a jela s ním ke svému hotelu, kde měla rezervaci.

Nejvtipnější bylo to, že v autě jsme s tím taxikářem byli stejně vysocí, ale když jsme vystoupili, díval jsem se na něho jako na svou stopadesáticentimetrovou babičku z Ostravy a on poskakoval a prskal: „I bombed you, I bombed you!“ Tak jsem ho odstrčil, vzal si z kufru krosnu a dal mu jeho devět dolarů.

Jak dopadla ta brazilská slečna, to bohužel nevím, ale mně bylo fajn.

Zbytek dne jsem strávil v hostelu čekáním na noční bus. Taký proto, že se mi nikam nechtělo, když venku přšelo, ale hlavně jsem nabíral síly a dospával spánkový deficit po dlouhém letu.

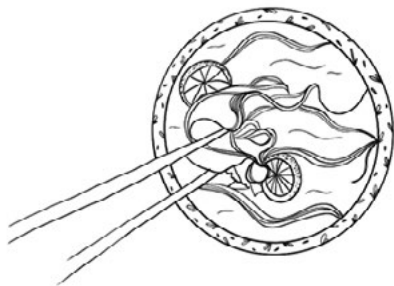
30 června 2016 - 4 den - Yapa - Vietnam

Spací bus, ne však takový, jaký jsem vyzkoušel v Indii, dorazil do Sapy chvíli po páté hodině ranní. Vyspaný jsem byl docela dobře, a tak mi ke spokojenosti chybělo jen něco do žaludku. Proto jsem se zeptal ženy, která se mi snažila prodat své zboží – turistické suvenýry, a nechal jsem se zavést do místní restaurace. Posléze jsem zjistil, že je nejenže levná, ale taky opravdu moc dobrá.

Podle pravidla „kde jedí místní, tam je to v pořádku“ jsem poznal, že si pochutnám, a nechal jsem si donést jedinou věc z menu – polévku „pho bo“. Plátky hovězího masa plavaly mezi oranžovými nudlemi a patřičnou kyselost jsem polévce dodal vymačkáním dvou půlek limetky. Poté jsem přidal lístky máty, klíčky a do rukou vzal hůlky a lžíci. Mohlo se začít s hodováním.

Chvilí mi trvalo, než jsem do rukou dostal ten správný hůlkový grif, ale nakonec to šlo celkem hladce.

Porce jsou tady opravdu obří, takže jsem nechal zbytek na dně misky a začal funět přejedením.

Sapa je horské město, které pod vlivem turistického ruchu jen a jen kvete. Potkal jsem tady spoustu bílých turistů, kteří však měli rozhodně jiný záměr než já – jednoduše si zaplatit průvodce, vyzkoušet všechna místní jídla a koupit si další jízdenku nočním busem do dalšího turisticky žádaného místa, třeba Ha Long Bay.

To já jsem chtěl právě odtud dojít pěšky až na jih Vietnamu do Ho Či Minova Města – bývalého Saigonu.

V osm hodin ráno jsem se vydal na cestu.

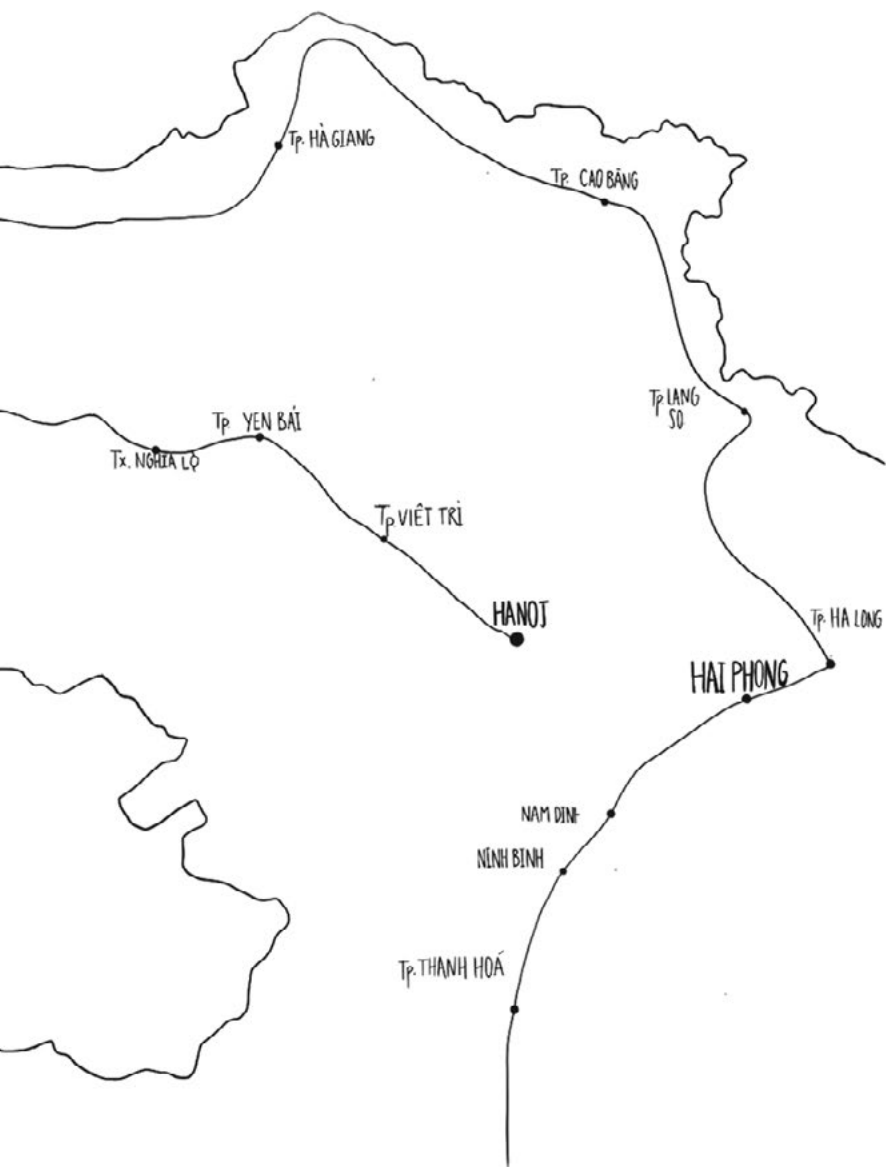
O PĚT HODIN POZDĚJI

Jak rychle ten nápad vzplál, tak rychle zase uhasl. Chtěl jsem projít Vietnam pouze pěšky. Chtěl, ale pak mě to přešlo.

Po pěti hodinách chůze jsem ušel dvacet kilometrů a zastavil se. Nic mě nebolelo, jen... nebavilo mě to.

Celou tu dobu jsem šel horskou silnicí po asfaltu dál a dál k dalšímu městu, za kterým je další město, a za ním další a pak až něco, co

mě zajímá, a k tomu onomu místu se dá dojít jediné po silnici, a jsou to asi tři dny chůze. A pak nejspíš to samé po dobu devadesáti dnů.

Měl jsem v plánu navštívit vesnice různých vietnamských etnik, jenže k nim se člověk dostane jediné stezkami v džungli, které však nejsou nijak zmapovány a znají je jen místní průvodci, na jejichž najmutí zas nemám peníze.

Takže i když jsem viděl z hlavní silnice oranžové chodníčky mezi palmami a vysokými travinami, neměl jsem koule na to tam jít. Bez GPS, zásob jídla a vědomí, kam to vůbec vede, jsem si na to prostě netroufl.

Věřím, že najdu oblast, kde to půjde. Možná už i tady na severu, chce to jen najít zmapované území a můžu šlapat dál po svých.

Momentálně jsem byl ale bez plánu.

Takže jsem se rozhodl, že se budu mezi městy po asfaltu na rušných silnicích přemisťovat stopem, který mi jde stejně nejlépe a je přívětivý k mé tenké peněženke.

Když jdete osm hodin denně po silnici, vyhýbáte se autobusům nabitým turisty, kamionům, skútrům a neustále odmítáte pomoc na kolečkách, žádné dobrodružství a adrenalin se nekoná. Jste znučení, znechucení a chcete se vrátit domů. Aspoň já to tak měl. To se však rázem změní, když usednete k Vietnamci za záda a razíte s ním tu nádhernou krajinu dál a dál. Pak si s ním zajdete na oběd a navážete nové přátelství. Dostanete se tak do běhu života místních a vše pak dostává úplně jiný rozměr.

A o to mi jde! Chci si tu cestu užít a ne trpět pro něco, co jsem si vymyslel doma v paneláku, i když realita je naprosto jiná, jak jsem během dneška zjistil.

Možná někoho zklamu, ale sám na sebe jsem hrdý. Už se to nesnažím vést jen tak pro nic přes mrtvoly, chci být jen šťastný a splnit si svůj sen o Vietnamu. Čistě pěší putování není pro mě, alespoň ne tady ve Vietnamu. Přenechávám ho tedy s čistým srdcem jiným.

Jsem na tebe hrdá, řekla si Ráchel pro sebe. Tušila, jaké to pro něj muselo být. Jen nerad se vzdává a často láme věci až zbytečně moc přes koleno. Tady usoudil správně, že podstatné bylo, aby si tu cestu užil. Že se nikomu nemusí zodpovídat, i když měsíc v kuse na Facebook psal, že je odhodlaný přejít Vietnam pěšky. No tak se spletl, blbě to vyhodnotil, nebo se prostě rázem rozhodl jinak. Nic z toho mu však nemělo dělat vrásky. Díky tomu, že jej stačila už jakž takž poznat, věděla, že tohle rozhodnutí bylo výjimečné. A právě proto za něj byla tak ráda.

S chůzí jsem tedy prozatím skončil. Uvidím, jaké podmínky mi krajina nabídne dál, ale už teď vím, že se jí přizpůsobím.

V ten den jsem ještě nastopoval osmdesát kilometrů a ubytoval se v levném hostelu ve městě Bac Ho. Dostal jsem se tam asi na šest stopů a ten poslední stojí za zmínku.

Stál jsem na silnici v nějaké maličké vesničce v údolí a nikdo mě nechtěl zadarmo svézt. Nahazovali ceny okolo čtyř set tisíc vietnamských dongů, což jsem s výsměchem odmítal. V přepočtu to bylo asi čtyři sta korun. Z dálky mě pozoroval asi dvacetiletý mladík. Po chvíli za mnou přišel a já ho ještě předtím, než stačil otevřít pusku, odmítl. Na to on, že mě vezme zadarmo. Nabídl město padesát kilometrů vzdálené ve směru, kam jsem potřeboval. Vděčně jsem nasedl k němu na motorku, kterou si půjčil od svého táty, a za hodinu jsme byli v prozatímním cíli.

Ve výsledku mě ještě pozval na oběd a zaplatil za mě třetinu ceny ubytování, což jsem ale zjistil až na druhý den při placení.

Pomohl mi. Jen tak, nic za to nechtěl. Rád bych o něm napsal něco víc, ale během našeho setkání jsem vlastně mluvil jen o sobě, o svých plánech a životě a v podstatě jsem mu ani nedal prostor. Smutné, vím.

No jo, celej ty, řekla si a nato se zasmála. Věděla, že na tom pracuje. Že chce víc naslouchat lidem, a to nejen během konverzací. Byl snad tohle důvod, proč od něj utekla?

1 června 2016 - 5 den - hory kdesi na severu Vietnamu

Zastavují mi tady jen skútry. Asi proto, že tu téměř nic jiného nejezdí. Po šesté hodině večerní jsem se dostal do města v horách, které však ani není na mapě. Z něho se mi podařilo vzít poslední stop do horské vesnice u cesty a přišla tma. Neměl jsem kde spát a měl jsem hlad. Postavil jsem se na silnici a všichni přítomní obyvatelé malé vesnice na mě zírali. A já koukal na ně a usmíval se. Stál jsem a čekal.

Pak mě jeden postižený mladík zavolal k sobě do obchodu, který mu s největší pravděpodobností patřil. Vyzval mě, abych mu ukázal peněženku. Poslechl jsem. Bylo v ní něco okolo padesáti tisíc dongů, takže v přepočtu asi padesát korun. Vyplatil se můj trik, že si do peněženky dávám každé ráno jen tolik peněz, kolik budu během dne přibližně potřebovat, a zbytek mám schovaný v ledvince pod oblečením. Postižený mladík, kterému to nejspíš velmi dobře

myslelo, jen tělo měl špatně vyvinuté, se podíval na lidi okolo a pak zpátky na mě. Dal všem najevo, že peněz nemám opravdu nazbyt.

Schoval jsem si peněženku a dál jsem jen stál.

Po pěti minutách mi podal z poličky sáček s instantními nudlemi a něco okolo dvaceti tisíc dongů, takže přibližně dvacet korun. Ukázal na mladíka stojícího opodál, kterého jsem měl následovat příšeřím hliněné cesty. Ano, jen tak mi dal peníze, aniž bych se o cokoliv prosil.

Mladík mě zavedl k sobě do příbytku a naznačil, že dnes budu spát s ním v posteli pod moskytiérou. Naplnil mě pocit štěstí. Ani ne tak proto, že mým společníkem bude asi pětadvacetiletý Vietnamec, ale proto, že dnes nebudu muset vytahovat stan a pařit se v něm do rána. V době vietnamského vlhka to není nic příjemného.

Později jsme šli na večeři k jeho přátelům, během které jsem nejspíš snědl přerostlou osmaženou kobytku. Sice mě všichni ujišťovali, že je to malá ryba, ale nějak se mi tomu nechtělo věřit.

Zamyslela se. Myslela na něj a jeho ambici vydat tyhle zápisky knižně. Trochu se bála. Bála se toho, aby lidé, kteří knihu budou číst, pochopili, jaký skutečně je. Že tam neletěl proto, aby si bral od lidí to málo, co sami mají. Věděla, že to tak není. Nicméně si lámala hlavu nad tím, zda budou čtenáři číst mezi řádky stejně jako ona.

Když jí o té cestě vyprávěl, bavili se právě o tom, proč do těch krajin jezdí. Nebylo to tím, že když on sám neměl peníze, schválně si vybíral země, kde jsou chudí lidé, je tam všechno levné a on tam bude moci hezky parazitovat. Celé to bylo daleko jednodušší. Pokaždé, když byl doma v Česku, se snažil z brigád ušetřit, co nejvíc to šlo. Od rodičů si nikdy nic nechtěl brát, bohatě mu stačilo, že

po něm nechtějí peníze za to, že s nimi i ve dvaceti letech bydlí. Tedy když je v Česku. Pak si všechny ty úspory dal na hromádku, koupil si letenku a odletěl. Bylo mu jedno, kolik má. Když si sedl do letadla, spočítal, kolik si s sebou veze, vydělil to počtem dní a zjistil, kolik může denně utratit. Do Íránu měl našetřeno něco okolo osmi tisíc korun. Do Indie a Nepálu už dvacet tisíc. No a do Vietnamu to bylo zase o něco málo víc. Nicméně i tak mu v průměru na den moc nezbyvalo. Jenže chtěl poznávat. Lačnil po nových zážitcích a nehodlal se smířit s tím, že když na to nemá finance, nemůže to udělat. A právě rozhodnutí, že se na ten fakt pokaždé vykašlal, ho dostávalo do situací, jako byla tahle na úpatí hor severního Vietnamu. Chtěl poznávat, takže neměl na vybranou.

2. února 2016 - 6 den ráno - venice na severu Vietnamu

Přítel ze stejné postele vstal okolo páté a vzbudil mě. Klasicky po vietnamsku mi gestikulací naznačil, že bych si měl jít umýt zuby, a já se snažil poslechnout. Jenže mi to moc nešlo. Byl jsem zkrátka moc unavený.

Naštěstí jsem se z postele vykopal včas, protože o pět minut později mě čekal před plechovým příbytkem můj odvoz do Ha Giang, dalšího bodu cesty, který mi domluvil můj hostitel.

Do Ha Giang jsem dorazil po čtyřech hodinách a bohužel jsem musel zaplatit devadesát tisíc, o čemž jsem brzo ráno při nastupování nevěděl. Zaplatil jsem rovnou ze skryté ledvinky, protože v peněžence mi po včerejšku zbylo jen sedmdesát tisíc.

Ubytoval jsem se u místní rodiny.

Rýžová pole okolo, rybníčky, džungle, mlha, vlhko a domy z bambusu. Postavené byly tak, že přízemí fungovalo spíš jako přístřešek

bez podlahy a obývala se vrchní část postavená na kůlech. Celá vrchní část byla jen plocha pod slámovou střechou bez zdí. Pokoje vznikaly zatažením závěsů.

Dostal jsem matraci v rohu a se závěsy na dvou odkrytých stranách jsem měl i trochu soukromí, což mi stačilo.

Byl to typ ubytování, který je v severním Vietnamu poměrně rozšířený.

Cestovatel-turista bydlí u místních rodin, které se o něho starají a poskytují mu část svého domu, a on jim za to platí. Rodina si tak přilepší a cestovatel nahlédne pod pokličku místního života. Ochutná kuchyni, která je na cestách vždy jiná v domácnostech než v restauracích, a hlavně se místním dostane tak nějak pod slupku.

Uf, už jsem klidná, řekla si pro sebe opět Ráchel, když Lukáš popsal, že je připravený místním platit a splácet jim tak jejich štědrost, které se mu už za těch pár dní mnohokrát dostalo.

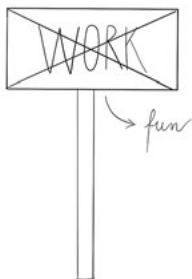
3 července 2016 - 7. den - Ha Giang - Vietnam

Když už jsem začal se změnami, rozhodl jsem se, že se tady budu spíš poflakovat. Zakotvil jsem ve vesnici v horském údolí, kde mi bylo dobře. A to snad poprvé za těch pět dní na cestě.

Zatím jsem s touto cestou hodně bojoval. Nevím proč, ale přijde mi, jako bych byl znova na začátku svého cestování, bylo mi osmnáct a já zažíval vše poprvé. Nemyslím teď zkušenostmi, ale psychikou.

No a zároveň jsem dospěl k postoji, který bych na začátku svého cestování jen těžce nabyl.

Takže se mi stýskalo po domově jako v roce 2014 na cestě do Íránu, ale zároveň jsem to všechno bral jako někdo, kdo už v cestování není žádný zelenáč. Bylo to nejspíš oním bičem, který jsem si na sebe upletl tím, že projdu Vietnam pěšky. Od té doby bylo vše spíše z povinnosti, než abych to dělal pro své potěšení. Když mi někdo řekl, že odlétám na dovolenou, vrátil jsem mu to tím, že je to spíš práce. Ano, opravdu jsem ten úkol projít Vietnam, nafotit fotky, sepsat další část knihy, ... bral jako práci, ne dovolenou. A přesně tak jsem to nikdy nechtěl.

Takže jsem se na to vykašlal!

Práce bylo to, co bylo doma. Kdy jsem dřel na brigádách, abych ušetřil to málo, za co tady teď žiju. Tohle je ta odměna, kterou si teď míním užít. Plnými doušky.

Dnes jsem se v domečku dosyta vyspal, dal si s vietnamskou rodinou oběd a vpoledvečer jsem se zašel podívat do města poblíž. Další den jsem měl v plánu kopce v okolí. Uskromnit svůj denní budget, pronajmout si skútr a pořádně to prošmejdit po hliněných stezkách. Jen já a všudypřítomná příroda.

Asi jsem k tomu potřeboval dozrát.

4. července 2016 - 8. den - Ha Giang - Vietnam

Ráno jsem si pronajal skútr rodiny, u které jsem bydlel, přičemž se hostitelův syn chopil školení, které jsem od samého začátku odmítal, protože jsem skútr řídil už několikrát v Indii. Mělo to však háček. Byl to poloautomat a já měl zkušenosti jen se skútry s automatickou převodovkou.

Nějakou dobu mi tedy trvalo, než jsem se vůbec rozjel, ale po chvíli jsem už jezdil jako místní.

Toho dne jsem viděl nádheru okolní přírody tvořené převážně džunglí a rýžovými poli.

Když jsem dorazil na místo, kam jsem měl od rána namířeno, bylo poledne.

Po návštěvě vyhlídky nad srázy svažujícími se do údolí jsem náhodou potkal dva Slováky – Jana a Jordána.

Jan ve Vietnamu půl roku studoval a pomalu se loučil, zatímco Jordán se ho na poslední týden jeho pobytu rozhodl navštívit. Půjčili si motorky a brázdili hornatou krajinu vietnamsko-čínského pohraničí.

Zajeli jsme si spolu na oběd a po pár hodinách se rozloučili.

Okolo páté odpoledne jsem se vrátil do domečku z bambusu a odpočíval po parádně stráveném dni. Vzpomínkou na dva Slováky mi byla helma, kterou mi jako svou zbytečnou zátěž darovali. Měli totiž překvapivě pouze dvě hlavy, a tak by třetí helmu nevyužili.

5. července 2016 - 9. den - Dong Van - Vietnam

Ten den jsem dostopoval do města Dong Van, vzdáleného přibližně sto padesát kilometrů. Oproti Ha Giangu a vesnicím v jeho okolí

byl Dong Van vysoko v horách ve výšce přibližně 1500 metrů nad mořem.

Prvních padesát kilometrů bylo stejných jako přechozí den, kdy jsem si tu trasu projel na skútru.

Z místa, kde jsme obědvali s Janem a Jordánem, se mi podařilo stopnout nákladák, který mě po šesti hodinách jízdy dovezl právě do Dong Vanu.

Díky opravdu vysokým horám v oblasti severu čínského pohraničí jsme jeli většinou rychlostí kolem dvaceti kilometrů za hodinu, a proto nám těch zbývajících sto kilometrů trvalo šest hodin. Občas jsme museli dokonce zastavit kvůli přetíženým nákladním vozům před námi.

V Dong Vanu jsem si znovu našel ubytování u rodiny jen za sedmdesát tisíc, takže se ani nevyplatilo rozdělovat stan. Což se ukázalo jako šťastná volba, jelikož další dva dny většinu času pršelo.

6 července 2016 - 10. den - Dong Van - Vietnam

Setmělo se a mně začal sténat žaludek. Řekl jsem si, že zajdu na večeri. Přišel jsem do restaurace s tím, že za patnáct minut odejdu a zalehnu. Než jsem se posadil ke stolu, začali na mě houkat mladíci s pozdviženými panáky místní rýžové pálenky. Že prý se k nim mám přidat, že prý popijeme.

Jeden z důvodů, proč jsem do Vietnamu vlastně jel, bylo sdružování s místními, takže jsem nemohl odmítnout. Navíc měli na stole i jídlo, takže jsem si v rámci úspor řekl, proč ne. Sami mě pozvali – vyžírkou jsem nebyl. No a pak to začalo.

Pít s cizincem ve Vietnamu znamená, že si s ním každý od stolu minimálně jednou připije. Po každém připitku si navzájem podáte

ruce a svižně zatřesete. Když však pijí místní sami, mají to trochu jinak. Výzvu k přípitku dělá vždy ten mladší z dané dvojice, která bude pít. Ten také nalévá sobě i onomu staršímu.

Během podání rukou se vám už jakožto váženému hostu máčí v misce plné pálenky další panák, a tak pokračujete v kolečku po směru hodinových ručiček. Uctíte se tak navzájem s dalším členem od stolu.

V takovém tempu se dá stihnout za pět minut i deset přípitků. Přestože jsem za sebou měl teprve sedm minut u stolu, mi zaznačení následujících zápisů dělalo drobné problémy.

Alkoholové opojení – strohé poznámky:

- Je zázrak, když nemáš před sebou panáka.
- Základ pro komunikaci je mít překladač v mobilu.
- První pokusy o jedení hůlkami znamenají, že veškerou energii, kterou tím jídlem získáš, nabíráním zase ztratíš.
- Czech Republic tady nikdo nezná, Slovakia většina a Czechoslovakia všichni.
- Situace nabírá jiné obrátky, než bych chtěl – snaží se mě pozvat na nějakou vietnamskou holku. Zadávám do překladače: „Budu něco platit?“ Odpověď zní: „Ne, ne, samozřejmě tě zve-me. Můžeš si hrát zadarmo!“ Že já radši ten večer nehladověl...

„Půjdeme ještě na čaj a pak...“, řekl přátelský Vietnamec a gestikulací naznačil pohlavní styk. S rozpaky jsem ho pozoroval a divil jsem se, že ho to ještě nepřešlo. Zdrženlivě jsem přikývl. Nechtěl jsem mít sex s nějakou vietnamskou prostitutkou, ale na druhou stranu jsem si říkal, že to bude ve stáří skvělá historka, co jistě někoho rozesměje. Ostatně přiletěl jsem objevovat Vietnam, tak to vezmu důkladně.

POZDĚJI TOHO VEČERA

Když mě po čase začali ubezpečovat, že už půjdeme, jen jsem se strachem přikývl a nechal to osudu.

Okolo desáté večer jsme opustili stylovou kavárnu, nasedli do dvou moderních SUV a přešli asi půl kilometru po hlavní a jediné silnici, která v Dong Vanu byla.

Zastavili jsme u obyčejného, na první pohled ničím nezajímavého činžovního domu, jakých je na ulici nepočítaně. Bez ohlášení jsme vešli dovnitř a posadili se okolo nízkého stolu v přízemí. Bylo nás asi deset. Kluci nemohli mít víc než třiadvacet let.

Jeden z nich mi nalil čaj a já ho dalších pět minut nervózně usrkával. Ne proto, že by mě popíjení šálku vlažného vietnamského čaje nějak rozhodilo, ale proto, že se schylovalo k momentu, o kterém se vedla celý večer řeč a o kterém jsem si myslel a taky doufal, že k němu nakonec nedojde. Vážně jsem se celou dobu domníval, že to myslí jen z legrace. Jak jsem se mýlil.

Ten okamžik se blížil čím dál víc a taky přišel. Měla černé upnuté šaty, měřila přibližně metr padesát a ze schodů scházela na botách s vysokými podpatky. Seděl jsem naproti schodišti, a tak když se ostatním objevila v zorném poli, zpozorněli a šeptem se mě ptali, jestli se mi líbí. Přitom dávali jasně najevo, že je to nejhezčí žena z domu a že si ji mám rozhodně odvést nahoru.

Otočil jsem se a začala se mi třást kolena, v krku jsem měl knedlík.

Bylo mi znovu třináct a jel jsem autobusem přes celou Ostravu na místo, kde se mělo odehrát mé první rande. Přál jsem si, aby už bylo po všem a abych nic nezvorál. Abych se držel všech rad, které jsem po nocích studoval v knize *Nebud' takovej balvan*.

Takhle nějak jsem se cítil, když jsem stoupal po schodech ruku v ruce s malou Vietnamkou v černých šatech. Vedla si mě do prázdného pokoje, kde se to mělo stát.